

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. et Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **S. D.**
narozen X, státní příslušník Ukrajiny
bytem X
zastoupený JUDr. Janou Ljubičovou, advokátkou
sídlem Nádražní 625, Vlašim

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

za účasti **1) M. D.**
2) S. D.
obě bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2022, č. j. OAM-11188-14/ZM-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty

1. Dne 7. 2. 2022 žalobce požádal o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím ze dne 4. 4. 2022 (dále „napadené rozhodnutí“) žádost zamítl s odkazem na § 44a odst. 11, § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin.
3. Žalovaný z vyžádaného trestního příkazu Okresního soudu v Benešově ze dne 21. 10. 2020, sp. zn. 1 T 163/2020, zjistil, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Toto pravomocné rozhodnutí, které nebylo zahlazeno, je podle žalovaného zákonným důvodem k zamítnutí žádosti. Žalovaný zdůraznil, že jde o velice závažný prohřešek proti právnímu řádu České republiky (dále „ČR“), proto jen skutečně velmi závažný zásah do soukromého a rodinného života žalobce by mohl odůvodnit vydání kladného rozhodnutí. Takový důvod však neshledal. Na území ČR pobývá nezletilá dcera s matkou dcery (*osoby zúčastněné na tomto soudním řízení*), které bydlí na stejné adrese jako žalobce. Matka dcery má sama udělenou zaměstnaneckou kartu. Žalobce sám není nijak nemocen, věnuje se výdělečné činnosti a na území ČR pobývá teprve krátce. Není tak důvod domnívat se, že by ztráta pobytového oprávnění byla tak závažná, že by mohla vyvážit veřejný zájem na tom, aby se žalobce jakožto pachatel úmyslného trestného činu na území ČR nenacházel, a to minimálně do doby zahlázení odsouzení. Žalovaný také zdůraznil, že tímto rozhodnutím není žalobci stanovena povinnost vycestovat a zejména mu není stanovena doba, po kterou nemůže na území ČR pobývat. Jakmile mu bude odsouzení zahlazeno, může v zemi původu požádat o oprávnění k pobytu na území ČR. Za těchto okolností žalovaný shledal dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života přiměřeným a souladným s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluva“).

Shrnutí žaloby

4. Žalobce podal dne 22. 4. 2022 proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). V jejím úvodu uvádí, že spáchání trestného činu lituje a omlouvá se za něj. Současně podotkl, že mu byl uložen podmíněný trest odnětí svobody, peněžitý trest a zákaz činnosti. Trest vyhoštění mu uložen nebyl.
5. Dále uvádí, že stále pracuje na stejném místě a bydlí na stejné adrese se svojí manželkou a jejich dcerou. Dcera je žákyní 9. ročníku základní školy a nyní složila zkoušky na střední školu. Dcera je odkázána na výživu a péči žalobce. Rozdělení rodiny by bylo znatelným zásahem do jejího života. Také není humánní, aby se žalobce musel vrátit do země, kde probíhá válka. Napadené rozhodnutí se jeví jako nepřiměřené a rozporné s čl. 8 Úmluvy.
6. Dne 27. 4. 2022 žalobce zaslal soudu usnesení Okresního soudu v Benešově ze dne 14. 3. 2022, sp. zn. 1 T 163/2020-62, o tom, že se podle § 83 trestního zákoníku osvědčil ve

zkušební době podmíněného odsouzení k trestu odnětí svobody. Na usnesení je doložka právní moci s datem 14. 3. 2022. Podle vyjádření žalobce toto rozhodnutí podporuje důvodnost podané žaloby.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 30. 5. 2022 uvedl, že postupoval v souladu se zákonem. Výsledek řízení odpovídá tomu, že žalobce byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin a toto odsouzení dosud nebylo zahlazeno. K námitce nepřiměřeného zásahu do života žalobce zopakoval svoji argumentaci z napadeného rozhodnutí.

Replika žalobce

8. Žalobce v replice ze dne 11. 7. 2022 s poukazem na usnesení Okresního soudu v Benešově ze dne 14. 3. 2022 namítl, že odsouzení bylo zahlazeno. Dále poukázal na nově přiložené usnesení Okresního soudu v Benešově ze dne 27. 6. 2022, kterým bylo podle § 90 odst. 1 trestného zákoníku podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti za stanovení dvouleté zkušební doby.

Jednání před soudem

9. Zástupkyně žalobce poukázala na to, že žalovaný neměl v době rozhodování k dispozici usnesení Okresního soudu v Benešově o zahlazení. Žalobce žije řádným životem, jednání, za které byl odsouzen, bylo excesem z tohoto řádného života. Sám žalobce uvedl, že je v ČR 4 roky a má zde rodinu. V dané situaci bylo napadené rozhodnutí nepřiměřené.
10. Pověřená pracovnice žalovaného podotkla, že v době vydání napadeného rozhodnutí Okresní soud v Benešově ještě podmíněně neupustil od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti. Tudíž žalovaný nemohl v napadeném rozhodnutí tuto skutečnost zohlednit. Navíc, do roku 2024 žalobci běží zkušební doba, tudíž odsouzení ani není zahlazeno. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval i otázkou dopadů do soukromého a rodinného života žalobce v míře, v které mu byly poměry žalobce známy, neboť ten se k této otázce nevyjadřoval. Dne 17. 8. 2022 bylo žalobci k jeho žádosti uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců s ohledem na situaci na Ukrajině. Navíc žalobce může být zaměstnán, neboť si opatřil též povolení k zaměstnání. Dále pověřená pracovnice žalovaného odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-38 (patrně míněn rozsudek ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47; pod č. j. 38 je vedeno usnesení o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti, pozn. soudu), z něhož dovodila, že k zabránění porušení mezinárodních závazků ČR slouží jiná pobytová oprávnění než prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Pobyt manželky a dcery na území ČR není odvislý od pobytového oprávnění žalobce. Závěrem pověřená pracovnice žalovaného zdůraznila, že žalobce usedl za volant s 3 promile alkoholu v krvi, což je u normálního člověka stav mezi těžkou opilostí a otravou. Automobil se v takovém případě stává zbraní ohrožující ostatní účastníky silničního provozu.
11. Manželka žalobce jako osoba zúčastněná uvedla, že chce, aby tady manžel zůstal s rodinou. Na Ukrajinu se nemohou vrátit kvůli válce. Dcera žalobce jako osoba zúčastněná uvedla,

že chtějí, aby zůstali všichni spolu. Jako rodina potřebují i jeho výplatu. Otec udělal chybu, slíbil jim ale, že ji víckrát neudělá.

12. Soud provedl jako důkaz dvě předložená usnesení Okresního soudu v Benešově, předložený cestovní pas žalobce s vyznačeným vízem strpění a výpis z Cizineckého informačního systému CIS, předložený pověřenou pracovnící žalovaného. Další návrhy na doplnění dokazování vzneseny nebyly.

Posouzení věci soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podaná včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.
14. Žaloba není důvodná.
15. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, mj. je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).
16. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty mj. z důvodů uvedených v § 37.
17. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

K námitce fikce neodsouzení

18. Žalobce podáním ze dne 27. 4. 2022 rozšířil svoji žalobní argumentaci o poukaz na usnesení Okresního soudu v Benešově ze dne 14. 3. 2022 o osvědčení žalobce ve zkušební době podmíněného odsouzení k trestu odnětí svobody. Učinil tak ještě ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Dle tohoto usnesení, které soud provedl k důkazu, i dle výpisu z evidence rejstříku trestů, založeného ve správním spise, usnesení bylo vydáno a nabylo právní moci před vydáním napadeného rozhodnutí. Tudíž jde o skutkovou okolnost, k níž došlo před vydáním napadeného rozhodnutí, a lze k ní přihlížet (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. V replice ze dne 11. 7. 2022 pak žalobce doplnil, že tímto usnesením došlo k zahlazení jeho odsouzení, navíc přiložil další usnesení trestního soudu ze dne 27. 6. 2022, taktéž provedené při jednání k důkazu, kterým bylo žalobci podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti.
20. Výslovná námitka zahlazení byla sice vznesena až v podání ze dne 11. 7. 2022, tedy po uplynutí žalobní lhůty, ale dle soudu jde o konkretizaci včas uplatněné, byť velmi obecné,

žalobní námitky postavené na tom, že na žalobce již nelze hledět jako na odsouzeného. V případě osvědčení i zahlazení jde totiž o tentýž následek – na pachatele se hledí, jako by nebyl odsouzen (fikce neodsouzení). Proto se soud tímto argumentem zabýval i s přihlédnutím k námitce zahlazení uplatněné po uplynutí žalobní lhůty.

21. Na druhou stranu však již nelze zohlednit vydání usnesení trestního soudu dne 27. 6. 2022, neboť to představuje skutkovou okolnost, k níž došlo až po vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud neshledal, že by bylo na místě uplatnit některou z výjimek pro prolomení tohoto zákonného pravidla (srov. např. NSS ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, odst. 13).
22. V nyní posuzované věci k zahlazení odsouzení nedošlo. O zahlazení rozhoduje trestní soud na žádost či návrh (§ 363 odst. 3 trestního řádu) a zahladit lze pouze odsouzení, kterým byl uložen některý z trestů, na jehož zahlazení pamatuje § 105 trestního zákoníku. Žalobce žádné rozhodnutí trestního soudu o zahlazení nepředložil a ostatně ani nemohl, neboť ve vztahu k žádnému z jemu uložených trestů § 105 trestního zákoníku nepředpokládá rozhodování o zahlazení.
23. To neznamená, že žalobce nemůže dosáhnout fikce neodsouzení. V případě všech tří uložených trestů totiž tento následek nastává přímo ze zákona při splnění tam stanovených předpokladů.
24. V případě podmíněně uloženého trestu odnětí svobody se žalobce ve zkušební době již osvědčil. Pokud by mu vedle toho nebyly uloženy další tresty, již ze zákona by se na něj hledělo, jako by nebyl odsouzen (§ 83 odst. 4 trestního zákoníku).
25. Totéž platí pro peněžitý trest. Žalobce nebyl odsouzen za zvlášť závažný zločin a z výpisu z evidence rejstříku trestů vyplývá, že trest uhradil 29. 12. 2020. Podle § 69 odst. 3 trestního zákoníku by se tak na něj dnem vykonání tohoto trestu, tedy jeho zaplacením, hledělo, jako by nebyl odsouzen.
26. Nicméně fikce neodsouzení nastává vždy (ať jde o následek zahlazení či osvědčení) pouze ve vztahu k odsouzení jakožto celku, nikoliv ve vztahu k jednotlivým uloženým trestům. Aby se na žalobce hledělo, jako by nebyl odsouzen, musel by splnit stanovené podmínky ve vztahu ke všem uloženým trestům (srov. § 105 odst. 6 trestního zákoníku a rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2022, č. j. 8 Azs 325/2019-41, odst. 11–12).
27. A v případě třetího uloženého trestu – zákazu činnosti – takové účinky nenastaly (a to, i pokud by soud mohl přihlédnout k rozhodnutí ze dne 27. 6. 2022 o podmíněném upuštění od výkonu zbytku zákazu činnosti). Žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí trest zákazu činnosti nevykonal (§ 74 odst. 2 trestního zákoníku) ani se k tomuto dni nemělo za to, že trest vykonal v důsledku osvědčení se ve zkušební době podmíněného upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti (§ 91 odst. 3 trestního zákoníku).
28. Žalovaný tedy správně vycházel v době svého rozhodování z toho, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, neboť ke dni vydání napadeného rozhodnutí nenastala fikce neodsouzení žalobce.

K námitkám války v zemi původu a nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života

29. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Uvedl, že svého jednání lituje, že stále pracuje ve stejné společnosti, že bydlí společně se svojí manželkou (která pracuje u téhož zaměstnavatele) a nezletilou dcerou, narozenou v roce 2006 (která v ČR navštěvuje 9. ročník základní školy a složila přijímací zkoušky na střední školu). Napadené rozhodnutí by vedlo k rozdělení rodiny. Navíc není humánní, aby se žalobce musel vrátit do země, kde je válka.
30. Úvodem posouzení této námitky je třeba zdůraznit, že napadené rozhodnutí žalobci přímo neukládá povinnost opustit území ČR, opustit svoji rodinu a vycestovat na Ukrajinu, kde probíhá válečný konflikt. V tomto soud odkazuje na závěry NSS vyslovené v rozsudku ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33: „NSS nepřisvědčil ani stěžovatelovu tvrzení, že napadené správní rozhodnutí mu ukládá povinnost opustit ČR. Toto rozhodnutí se zabývá jen stěžovatelovou žádostí o prodloužení zaměstnanecké karty a nijak se nevyjadřuje k povinnosti vycestovat z ČR. Ačkoliv je pravda, že po uplynutí doby platnosti zaměstnanecké karty stěžovatel pozbude pobytového a pracovního oprávnění, které mu z ní plynulo, neznamená to ještě bezprostřední povinnost vycestovat do Turecka. Ostatně stěžovatel v lednu 2019 požádal o mezinárodní ochranu (rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 Azs 235/2020-35). Krajský soud tak správně neposuzoval, zda stěžovateli hrozí nebezpečí při návratu do Turecka, neboť k takovému následku napadené správní rozhodnutí nevede“ (odst. 14).
31. Ve shodě se závěry NSS soud taktéž konstatuje, že napadené rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty přímo nevede k povinnosti žalobce opustit ČR a vrátit se na válkou zasaženou Ukrajinu.
32. Soud připomíná, že ČR je povinna nevystavit žádnou osobu v její jurisdikci újmě, která by spočívala v ohrožení života, vystavení mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, např. tím, že by byla vyhoštěna do země, kde by jí taková újma hrozila, jak přímo v kontextu ruské agrese na Ukrajině připomněl NSS např. v rozsudku ze dne 21. 4. 2022, č. j. 10 Azs 47/2022-33 (odst. 8). K ochraně před těmito následky a k legálnímu setrvání na území ČR ale slouží jiné instituty (NSS zmíněné udělení mezinárodní ochrany, v kontextu ruské agrese na Ukrajině udělení dočasné ochrany dle zákona 65/2022 Sb., případně udělení víza za účelem strpění). Jediným řešením situace z hlediska dodržení mezinárodněprávních závazků ČR, včetně Úmluvy, tedy není nutně pouze prodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobci, který svým trestněprávním jednáním zapříčinil, že nesplňuje zákonné podmínky pro tento krok. V době vydání napadeného rozhodnutí nebylo dle soudu pochyb, že žalobce jakožto státní příslušník Ukrajiny mohl některý z těchto institutů využít. Žalobce tak reálně nebyl ohrožen následky spojenými s návratem do válkou zasažené země původu. To ostatně potvrdilo provedené dokazování, z něhož vyplynulo, že žalobce následně skutečně obdržel vízum pro strpění, včetně povolení k zaměstnání.
33. Totéž platí ve vztahu k obavám žalobce z návratu do země původu a rozdělení rodiny, vzneseným na podkladě čl. 8 Úmluvy. I tomuto následku bylo možné předejít výše

předestřeným způsobem. V tomto ohledu pověřená pracovnice žalovaného přílehu odkázala na rozsudek NSS č. j. 6 Azs 163/2015-47, který – v kontextu přezkumu rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR z důvodu spáchání úmyslného trestného činu – vyslovil, že k ochraně mj. práva na respektování soukromého a rodinného života v důsledku případné povinnosti opustit území slouží „jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.)“. Uvedený výklad není v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Ten ČR zavazuje k tomu, aby nepřiměřeně nezasahovala do soukromého a rodinného života žalobce. Čl. 8 Úmluvy nestanoví, že se tak musí stát pouze cestou vydání právě toho pobytového oprávnění, o které si žalobce požádá, pokud existují jiné cesty, jak případnému nepřiměřenému zásahu zabránit. V nyní posuzované věci není pochyb o tom, že v době vydání napadeného rozhodnutí měl žalobce jiné cesty k legálnímu setrvání na území ČR, které ostatně (po vydání napadeného rozhodnutí) úspěšně využil.

34. Za této situace není ani důvod, aby se sám soud blíže věnoval přiměřenosti napadeného rozhodnutí na podkladě žalobní argumentace, neboť následky, kterých se žalobce obával a s nimiž spojoval (velmi obecně a stroze) namítanou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, mohly být (a nakonec byly) odvráceny získáním jiného oprávnění k pobytu na území ČR (včetně povolení k zaměstnání), pro jehož vydání žalobce zjevně splňoval zákonné podmínky – na rozdíl od nyní žalovaného neprodloužení zaměstnanecké karty. Už jen proto nemohlo vydáním napadeného rozhodnutí dojít k porušení čl. 8 Úmluvy.
35. Nad rámec nutného odůvodnění soud závěrem podotýká, že žalovaný ani nebyl povinen se v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně věnovat otázce jeho přiměřenosti z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Ustanovení § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví, což není nyní projednávaný případ (viz např. již citovaný rozsudek NSS č. j. 10 Azs 183/2020-33, odst. 9, a tam citovaná judikatura). Žalovaný by byl přesto povinen v odůvodnění přezkoumatelně vysvětlit přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, a to právě s ohledem na čl. 8 Úmluvy, to však pouze v případě, že žalobce ve správním řízení takovou konkrétní námitku vznesl (viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, odst. 22 a tam citovanou judikaturu, nebo ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-35, zejm. odst. 35–36). Žalobce se však ve správním řízení omezil na vysvětlení, že pod vlivem alkoholu jel pro chleba, a na omluvu za své jednání. Není však samozřejmě vadou napadeného rozhodnutí, že žalovaný své úvahy ohledně přiměřenosti dopadů do života žalobce nad rámec svých povinností v odůvodnění rozvedl.

Závěr a náklady řízení

36. Protože soud neshledal žalobní námitky důvodnými ani nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť neměl ve věci úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné

úřední činnosti nevznikly.

38. Osobám zúčastněným na řízení soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť jim nebyla v řízení uložena žádná povinnost a soud neshledal ani okolnosti hodné zvláštního zřetele pro její přiznání (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. září 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu